

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.04.1993, sp. zn. 6 A 35/92, ECLI:CZ:VSPH:1993:6.A.35.1992.1

Číslo: 23/1994

Právní věta: Neshledá-li správní orgán důvodným podnět k přezkoumání rozhodnutí správního orgánu mimo odvolací řízení (§ 65 zákona č.71/1967 Sb.) nevydává o tom rozhodnutí správní orgán jen vyrozumí toho, kdo podnět podal, o tom, že jeho podnět neshledal důvodným. Přitom postupuje podle ustanovení vyhlášky č.150/1958 Úředního listu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.04.1993

Spisová značka: 6 A 35/92

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozhodnutí jiných orgánů, Soudnictví správní

Předpisy: 99/1963 Sb. § 244 71/1967 Sb. § 65

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva hospodářství ČR z 13. 4. 1992, jímž byl odložen podnět žalobce k přezkoumání rozhodnutí jeho územního odboru pro libereckou oblast ze dne 2. 7. 1991 v mimoodvolacím řízení.

V důvodech žaloby žalobce poukazoval zejména na to, že řízení o využití území pro zřízení přístupové cesty na pozemku parc. č. 261/3 v M. v jeho prospěch bylo zahájeno na návrh referátu výstavby a . územního plánování Okresního úřadu v J., podaného z podnětu okresního prokurátora. Referát životního prostředí Okresního úřadu v J. rozhodnutím z 26. 3. 1991 stanovil k využití území pro zřízení přístupové cesty celkem tři podmínky, a to, že přístupová cesta bude zřízena po severní hranici pozemku parc. č. 261/3 o šíři 2 m s napojením na okresní komunikaci č. 2-1639/2, dále že po odměření přístupové cesty bude zřízeno právo věcného břemene pro majitele pozemku parc. č. 261/7, tj. pro žalobce, a konečně, že v místě vjezdu z okresní komunikace bude provedeno zatrubnění silničního příkopu. Současně rozhodl o upuštění od vydání stavebního povolení podle ustanovení § 71 odst. 2 stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.).

K odvolání žalobce rozhodoval ve věci uvedený územní odbor Ministerstva hospodářství ČR, který rozhodnutím z 2. 7.1991 změnil první podmínku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že přístupová cesta bude zřízena po severní hranici pozemku parc. č. 261/3 při styku s pozemkem parc. č. 264/3. Přístupová cesta bude napojena na okresní komunikaci vedenou pod č. 2-1639/2 a končit

bude na hranici pozemku parc. č. 261/7. Šířka této komunikace bude 2 m. Druhou podmínku zcela vypustil a vypustil i poslední větu výroku o tom, že od vydání stavebního povolení podle ustanovení § 71 odst. 2 stavebního zákona se upouští. Ve zbývajících částech výroku bylo rozhodnutí potvrzeno. Protože žalobce i nadále zastával názor, že vydané rozhodnutí není v souladu se zákonem, zejména s ustanovením § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, a dále proto, že považoval komunikační přípojku v šíři pouhých dvou metrů za nedostatečnou z hlediska možnosti přístupu nákladních vozidel či vozidel požární ochrany. Domáhal se proto jeho přezkoumání mimo odvolací řízení. Ani v tomto řízení úspěšný nebyl, neboť jeho podnět byl rozhodnutím uvedeného územního odboru z 13. 4. 1992 odložen s odůvodněním, že napadené rozhodnutí bylo shledáno zákonným. Žalobce žádal zrušit toto rozhodnutí z 13. 4. 1992 soudem v řízení podle části páté, hlavy druhé občanského soudního řádu, neboť správní orgán nevezal v úvahu jím uváděné skutečnosti, na základě kterých mělo být řízení o mimořádném opravném prostředku zahájeno a napadené rozhodnutí zrušeno.

Podle názoru žalobce by se soud měl věcí zabývat i přesto, že podle platné právní úpravy nemá možnost podat žalobu proti původnímu rozhodnutí okresního úřadu i odvolacího orgánu, když o jeho právu bylo naposledy rozhodováno 13. 4. 1992 a Listina základních práv a svobod, uvozená ústavním zákonem č. 23/1991 Sb., v čl. 1, větě druhé, deklaruje nezadatelnost, nezczizitelnost, nepromlčitelnost a nezrušitelnost základních práv a svobod, mezi které patří i právo vlastnické. Ochrana vlastnického práva a jeho výkonu je pak zaručena větou druhou čl. 11 této Listiny. Soud by měl vycházet i z ustanovení § 6 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., podle kterého musí být zákony a jiné právní předpisy uvedeny do souladu s Listinou základních práv a svobod nejpozději do 31. 12. 1991 a tímto dnem pozbývají účinnosti ustanovení, která nejsou s Listinou v souladu.

Čl. 1, věta druhá, Listiny má tudíž, jak uváděl žalobce, přednost před ustanoveními občanského soudního řádu, pokud jde o lhůtu i pokud jde o rozhodnutí, jež mohou být předmětem žaloby ve správním soudnictví.

Vrchní soud v Praze svým usnesením zastavil řízení o žalobě žalobce a rozhodl o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na úhradu nákladů řízení, jakož i o tom, že žalobci se vrací soudní poplatek.

Z odůvodnění:

Dne 29. 12. 1990 podal referát výstavby a územního plánování Okresního úřadu v J. a referátu životního prostředí téhož správního orgánu návrh na zahájení řízení o využití území pro zřízení přístupové cesty na pozemek parc. č. 261/3 v M. ve prospěch F. K. Dne 26. 3. 1991 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o využití území, ve kterém stanovil shora zmíněné tři podmínky. Současně rozhodl o tom, že se od vydání stavebního povolení podle ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. upouští. V odůvodnění konstatoval, že rozhodnutí vychází ze stanovisek všech účastníků řízení a dotčených orgánů státní správy a je v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, stanovenými vyhláškou č. 83/1976 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl územní odbor Ministerstva hospodářství ČR pro libereckou oblast 2. 7. 1991 tak, že napadené rozhodnutí změnil novým stanovením podmínky č. 1, podmínku č. 2 zcela vypustil a vypustil také poslední větu výroku o tom, že od vydání povolení podle ustanovení § 71 odst. 2 stavebního zákona se upouští. Ve zbývajících částech výrok napadeného rozhodnutí potvrdil.

Podnět žalobce k přezkoumání posledně zmíněného rozhodnutí mimo odvolací řízení pak tentýž orgán odložil 13. 4. 1992, neboť neshledal zákonné důvody pro zahájení mimoodvolacího řízení.

Podle ustanovení § 247 odst. 1 o. s. ř. se podle hlavy druhé části páté občanského soudního řádu 1)) postupuje v případech, kdy fyzická nebo právnická osoba tvrdí, že byla na svých právech zkrácena rozhodnutím správního orgánu, a žádá, aby soud přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí. Podle ustanovení § 244 o. s. ř. se rozhodnutími správních orgánů rozumí rozhodnutí vydaná jimi ve správním řízení, jakož i další rozhodnutí, která zakládají, mění nebo ruší oprávnění a povinnosti fyzických nebo právnických osob.

Z citovaných zákonných ustanovení tedy vyplývá, že základním předpokladem postupu podle hlavy druhé části páté občanského soudního řádu je existence rozhodnutí správního orgánu. Soud proto posuzoval, zda odložení podnětu k přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení je právě takovým rozhodnutím, které mají na zřeteli shora citovaná ustanovení občanského soudního řádu.

Z ustanovení § 65 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, vyplývá, že pravomocné rozhodnutí správního orgánu může být přezkoumáno správním orgánem nejbližší vyššího stupně, a to z vlastního nebo jiného podnětu. Zjistí-li příslušný správní orgán, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, je oprávněn je zrušit nebo změnit; to samozřejmě musí učinit rozhodnutím, které i samo o sobě je naříkatelné správní žalobou. Neshledá-li však správní orgán podnět důvodným, nevydává o tomto zjištění rozhodnutí; není totiž důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé rozhodnutím původním, takovým zjištěním nijak dotčena nejsou. Proto správní orgán pouze vyrozumí podatele případem o tom, že jeho podnět důvodným neshledal. Přitom postupuje podle předpisů o vyřizování stížností, oznámení a podnětů podle vyhlášky č. 150/1958 Úředního listu.

Soud se tedy neztotožnil s názorem žalobce, že o jeho právu bylo odložením podnětu správním orgánem rozhodováno. Vycházeje z těchto úvah, dospěl soud k závěru, že odložení podnětu k přezkoumání rozhodnutí postupem podle ustanovení § 65 zákona č. 71/1967 Sb. není rozhodnutím, které mají na zřeteli ustanovení § 244 a § 247 o. s. ř., a nemůže být proto ke správní žalobě podrobena soudnímu přezkoumávání.

Protože řízení bylo podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastaveno, nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 o. s. ř. a contrario). K zastavení řízení došlo ještě před jednáním a před rozhodnutím ve věci samé; bylo proto podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 459/1991 Sb., o soudních poplatcích a poplatku za výpis z rejstříku trestů, rozhodnuto o vrácení celého soudního poplatku prostřednictvím Finančního úřadu pro Prahu 1 (§ 10 odst. 2 téhož předpisu).

1) zákona č. 99/1963 Sb. (ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 240/1993 Sb.)